

## **Postanowienie z dnia 22 listopada 2002 r.**

### **III DS 12/02**

Przewodniczący SSN Rafał Malarski, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej adwokata Krzysztofa Borodeja po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2002 r. sprawy obwinionego adwokata Andrzeja R. na skutek kasacji obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 19 stycznia 2002 r. [...]

o d d a l i ł kasację a kosztami postępowania kasacyjnego obciążył obwinionego.

### **U z a s a d n i e n i e**

Adwokat Andrzej R. został obwiniony o to, że w dniu 25 kwietnia 2000 r. w przerwie rozprawy karnej, dotyczącej śmierci Michała F., udzielił wywiadu emitowanego w ogólnopolskich „Wiadomościach” w programie I oraz „Panoramie” w programie II Telewizji Polskiej, z którego wynikało, że pokrzywdzony Michał F. „sam prosił się o śmierć”, czym naruszył § 17 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu.

Obwiniony nie przyznał się do winy i zarzucił, iż wyemitowana w telewizji wypowiedź nie obejmowała całej rozmowy, została wyrwana z kontekstu a nadto nie była autoryzowana. Adwokat Andrzej R. stwierdził, że jego intencją było wyrażenie wątpliwości co do przebiegu całego zdarzenia, będącego przedmiotem oceny Sądu Orzekającego. Podnosił także, że jego wypowiedź nie może być potraktowana jako przewinienie dyscyplinarne z § 17 Zbioru zasad (...), bowiem została udzielona poza salą sądową i jako taka nie była wykonywaniem czynności służbowych.

Orzeczeniem z dnia 9 maja 2001 r. Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w Katowicach uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego opisanego w § 17 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu i na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze

(jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 123, poz.1058 ze zm.) wymierzył mu karę nagany i obciążył kosztami postępowania w wysokości 2000 zł.

Obwiniony odwołał się od powyższego orzeczenia zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie § 27 (powinno być § 17) Zbioru zasad (...) polegającą na stwierdzeniu, że wypowiedzenie pytania i wątpliwości, poza salą sądową i przy czynności nie związanej z wykonywaniem zawodu, naruszył wymagany tym przepisem umiar i oględność oraz wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 19 stycznia 2002 r. utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy i obciążył adwokata Andrzeja R. zryczałtowaną opłatą za postępowanie w drugiej instancji w kwocie 2.000 zł. Sąd ten uznał na podstawie niewadliwie ustalonego stanu faktycznego, że swym zachowaniem obwiniony jaskrawo naruszył przepis §17 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, który to przepis musi być interpretowany i stosowany w łączności z przepisami § 1 ust. 2, § 16 i § 28 wspomnianego zbioru, których przesłaniem są wypowiedzi oględne, umiarkowane i stosowne.

W kasacji od tego orzeczenia Andrzej R. zarzucił naruszenie prawa mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie § 17 Zbioru zasad (...) w związku z § 1 ust. 2, § 4, § 16 i § 28 wspomnianego Zbioru poprzez bezdowodowe domniemanie, że jego wypowiedź naraziła na szwank wyobrażenie społeczeństwa o adwokaturze, a także rażące naruszenie zasady „in dubio pro reo” wyrażonej w art. 5 § 2 KPK, oraz naruszenie art. 427 § 1, § 2 i § 3 w związku z art. 433 § 1 i 2 KPK. Wskazując powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz poprzedzającego go orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w Katowicach z dnia 9 maja 2001 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasady etyki adwokackiej - stosownie do Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu (Uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 października 1998 r.) - wynikają z norm etycznych przystosowanych do zawodu adwokata, zaś naruszeniem godności zawodu jest takie postępowanie adwokata, które mogłoby poderwać zaufanie do zawodu. Wynika z nich również, że adwokat odpowiada dyscyplinarnie za uchybienia etyce adwokackiej lub naruszenie godności zawodu pod-

czas działalności zawodowej, publicznej, a także w życiu prywatnym. W swoich wystąpieniach adwokat powinien nadać im taką formę, aby nie uchybiać (...) godności zawodu adwokackiego ( §1 ust. 1 i 2, § 4 oraz § 16 ).

Zgodnie z § 17 Zbioru zasad (...) adwokat, mając zagwarantowaną przy wykonywaniu czynności zawodowych wolność słowa, powinien zachować umiar i oględność w swoich wypowiedziach. Założeniem przepisów pozostających w związku z § 17 Zbioru, powołanych w kasacji i wyżej omówionych, jest również konieczność zachowania przez adwokata oględności w wypowiedziach i utrzymanie ich w formie, która nie uchybia godności zawodu.

Obwiniony podniósł w kasacji naruszenie § 17 w związku z § 1 ust. 2, § 4, § 16 i § 28 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu. Zarzuty te są nieuzasadnione.

Sąd Najwyższy w toku postępowania kasacyjnego uprawniony jest do dokonania oceny prawnej ustalonego przez sądy dyscyplinarne stanu faktycznego sprawy. W rozpoznawanej sprawie sądy prawidłowo ustaliły stan faktyczny i dokonały dokładnej i wszechstronnej jego analizy, trafnie uznając, że skarżący jest winnym zarzucanego mu przewinienia. Twierdzenia obwinionego, iż jego wypowiedź była fragmentem większej całości, nie mają znaczenia dla sprawy, bowiem wypowiedź stanowiła sama w sobie pewną całość, dającą możliwość wyciągnięcia niewątpliwych wniosków co do winy Andrzeja R.

Podobnie nie znajduje uzasadnienia zarzut niezdefiniowania przez sądy dyscyplinarne pojęcia „czynności zawodowych” użytego w § 17 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu. W ocenie Sądu Najwyższego czynności zawodowe adwokata obejmują nie tylko jego wystąpienia w trakcie rozprawy czy w pismach procesowych, ale także wystąpienia publiczne dotyczące toczącego się postępowania, tym bardziej gdy mają one miejsce w budynku Sądu, zaś adwokat używa stroju urzędowego. Zebrane w sprawie niepodważone skutecznie w toku postępowania dowody, pozwalają na uznanie, iż przedmiotowej wypowiedzi obwiniony udzielił w toczącym się postępowaniu, w budynku sądowym w przerwie rozprawy sądowej, co samo w sobie jest już wystarczającą podstawą do uznania, że wykonywane przez niego czynności miały bezpośredni związek z wykonywanym zawodem adwokata. Tłumaczenie się obwinionego przypadkowością wystąpienia w stroju urzędowym adwokata nie ma w związku z tym znaczenia. Trzeba też przypomnieć, że stosownie do art. 91 b Prawa o adwokaturze kasacja może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również ra-

żącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej zaś, w kasacji należy podać, na czym polega zarzucane uchybienie - art. 526 § 1 KPK. W złożonej kasacji obwiniony bliżej nie uzasadnia swego zarzutu rażącego naruszenia prawa przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zaś z wywodów kasacji wynika, iż nie podważając ustaleń faktycznych, kwestionuje on dokonaną przez Sąd ocenę prawną zarzucanego mu czynu, nie wskazując przy tym na czym miało polegać „rażące naruszenie prawa”.

W tym stanie rzeczy i biorąc pod rozwagę, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów - art. 536 KPK - orzeczono jak w sentencji na podstawie art.537 § 1 KPK.

=====